

DAVČNA OBRAVNAVA STROŠKOV, POVEZANIH Z UPORABO SLUŽBENEGA VOZILA ZA ZASEBNE NAMENE

Pojasnilo DURS, št. 4200-68/2007, 22. 8. 2007

Delavec ima v pogodbi o zaposlitvi navedeno, da ima pravico do uporabe službenega osebnega vozila v službene in zasebne namene. Delodajalec za to osebno vozilo plačuje vse stroške (vključno z gorivom). Delavcu se pri plači mesečno obračunava boniteta, za katero se davčna osnova določa v skladu z drugim odstavkom 43. člena ZDoh-2. Zavezanca zanima, ali so preostali stroški, povezani z uporabo službenega osebnega vozila v zasebne namene, od 1. 1. 2007 davčno priznani odhodki.

Preostali stroški, vezani na samo službeno osebno vozilo, ki se uporablja tudi za zasebne namene, so davčno priznani odhodki, če je delavcu, ki uporablja službeno osebno vozilo za zasebne namene, kar šteje kot boniteta, za to boniteto obračunana dohodnina.

V skladu s prvim odstavkom 35. člena Zakona o davku od dohodkov pravnih oseb – ZDDPO-2 (Uradni list RS, št. 117/06) se plače, druga izplačila v zvezi z zaposlitvijo in nadomestila plač za čas odsotnosti z dela zaradi izrabe letnega dopusta in zaradi drugih odsotnosti z dela delavcev priznajo kot odhodek v obračunanem znesku: tretji odstavek navedenega člena pa določa, da se kot druga izplačila v zvezi z zaposlitvijo štejejo tudi stroški bonitet, obdavčeni po zakonu, ki ureja dohodnino. Tudi v 30. členu ZDDPO-2, ki ureja davčno nepriznane odhodke, je v 2. točki drugega odstavka določeno, da se med davčno nepriznane odhodke ne štejejo stroški za zagotavljanje bonitet in drugih izplačil v zvezi z zaposlitvijo, če so obdavčeni po zakonu, ki ureja dohodnino.

Osnova za obračun bonitete ob uporabi službenega vozila za zasebne namene je določena v drugem odstavku 43. člena Zakona o dohodnini – ZDoh-2 (Uradni list RS, št. 117/06), ki določa, da če delodajalec zagotovi delojemalcu osebno motorno vozilo za zasebne namene, se ne glede na dejansko uporabo vozila za zasebne namene in ne glede na način, kako je delodajalec pridobil vozilo, v davčno osnovo delojemalca všteva 1,5 % nabavne vrednosti vozila mesečno za vsak začet koledarski mesec uporabe vozila. Nabavna vrednost vozila, ki se upošteva pri izračunu davčne osnove, se v drugem letu zniža za 15 % in v naslednjih letih do vključno četrtega leta še vsako leto za 15 %, v petem letu se zniža za 10 % in v naslednjih letih do vključno osmega leta še vsako leto za 10 %, v naslednjih letih je enaka 10 %. Če delojemalec mesečno prevozi manj kakor 500 km v zasebne namene, se nabavna vrednost, ugotovljena na način iz prejšnjega stavka, zmanjša za 50 %.

ZDoh-2 torej v drugem odstavku 43. člena, kjer je določen način vrednotenja bonitete in vštevanja v davčno osnovo, za uporabo službenega motornega vozila v zasebne namene ne vključuje posebnih določb glede pokrivanja stroškov amortizacije, zavarovanja vozila, stroškov tekočega vzdrževanja in morebitnih drugih stroškov, ki se nanašajo na samo vozilo, in iz tega izhaja, da se za zneske teh stroškov znesek bonitete ne poveča. Ti stroški štejejo tudi kot davčno priznani odhodki (ne glede na število prevoženih kilometrov v zasebne namene), ker je izpolnjen pogoj, da so kot drugo izplačilo v zvezi z zaposlitvijo obdavčeni po zakonu, ki ureja dohodnino. ZDoh-2 pa vsebuje posebno določbo glede stroškov goriva. Če delodajalec zagotovi gorivo za zasebno rabo, se davčna osnova mesečno poveča za 25 %.

Dodajamo pa, da strošek cestnine ob uporabi službenega vozila za zasebne namene ni strošek, ki bi bil vezan na samo vozilo (kakor je to npr. strošek zavarovanja vozila), zato ni vključen v osnovo za obračun bonitete, ki je določena v višini 1,5 % nabavne vrednosti vozila mesečno. Če bi bil znesek vključen, bi moralo biti to v določbah drugega odstavka 43. člena ZDoh-2 posebej navedeno. Ker znesek morebitnih cestnin, ki jih plača delodajalec za zasebne namene delojemalca, ni vključen v osnovo za obračun bonitete za uporabo službenega vozila v zasebne namene, je treba od takšne bonitete dodatno obračunati in plačati dohodnino.